

Fitxa tècnica

Guió: Abdelkader Benali **Gènere:** Documental **Interpretació:** Khadija al Mourabit **Producció:** Farfira Films **Durada:** 70 min **Llengües:** Amazic, holandès, amb subtítols en espanyol

Sinopsi

Khadija va néixer a Amsterdam de mare i pare marroquins. Com tantes joves marroquines ha crescut a Europa entre dos mons sovint enfrontats. Fa 20 anys que no visita el poble de la seva família, Beni Chiker, un petit lloc a prop de Melilla, a la frontera amb Espanya. Allà solia passar els estius quan era petita. Vol reconciliar-se amb els seus orígens però no admet el masclisme que impera al Marroc. La seva identitat està marcada per la figura de la seva àvia, a qui adorava. Mamma Allal era una dona temuda pels homes del poble. La seva llegenda encara és viva. (cinetecamadrid.com)



Crítica

La meva terra i les dones

A Mimunt li va agradar. Mimunt és rifenya i recorda quan anava a buscar aigua al pou amb les altres nenes de Zegangan, aquest poble a un pas de Nador, on vivia amb la seva tia. Al peu de la muntanya Gurugú, tot i que just a l'altre costat d'on queda Beni Chiker, el llogaret on Khadija té la seva família.

Khadija és una noia de poc més de vint anys, nascuda i criada a Amsterdam, que és conductora de tramvia, practica boxa al gimnàs per estar en forma, fins que la suor se li barreja amb aquesta cabellera bruna, salvatge i arissada que li oneja al vent, quan puja a la seva moto per anar-se'n per aquí fora. Més ben dit, li onejaria si no portés casc. En resum, Khadija és la típica noia marroquina si a les noies marroquines els deixessin ser com tenen ganes de ser.

Khadija s'espera fins després de la mort del seu pare per agafar un avió i plantar-se a Nador, agafar un taxi i anar fins a la casa de la qual encara conserva la clau. Entenem que mentre anar a la seva terra era anar a veure la família, preferia no anar-hi: a la família –aquesta espècie de màfia que mai renuncia a l'intent de cobrar-te el pizzo sobre la teva vida emocional– és millor tenir-la lluny.

[...]

L'absència femenina als carrers de Nador crida fins i tot l'atenció de qui ve del sud del Marroc, d'Agadir o d'Essaouira. I no només a nosaltres: també a Khadija. Si Mamma Allal va poder portar la seva vida a la mà com si fos una bandera, per què les noies d'avui s'amaguen darrere del vel islàmic?

No totes, és clar. Algunes reparteixen propaganda electoral a la cornisa de Nador i parlen davant la càmera o es prenen un cafè amb Khadija, que va confirmant el que potser ja intuïem: sí, hi ha hagut un avanç en el marc legal dels drets de les dones al Marroc, però al mateix temps van desapareixent les llibertats d'abans. Ja no es fan les festes de poble en què nois i noies ballaven cara a cara i es tiraven els trastos davant de tot el món. I això, ho tenen molt clar les noies de Nador, ve d'Orient, del Mashreq. És a dir, d'Àrabia.

[...]

Gràcies al desenvolupament tecnològic, la globalització, la connexió de les societats, cada vegada és més fàcil per a una noia prendre's la llibertat que li correspon, i gràcies a la missió teocràtica oriental, que relega les dones a una esfera ben delimitada, és cada vegada més difícil que una noia es decideixi a prendre aquesta llibertat.

Aquesta esfera ha colonitzat fins i tot el llenguatge. Abans, diu la noia del cafè, quan un home parlava de la seva dona, deia "el meu arc de Sant Martí" (*tislit n unzar*); ara diu "els meus fills".

Aquestes converses de Khadija –un film que cal dir-ne de ficció, per la seva creativitat, tot i que utilitza l'estètica del documental, coproduït per la cadena pública marroquina 2M, i que ha guanyat premis a Salé, Tànger, Nador i Gabès (Tunísia)– coincideixen a estones literalment amb el que des de Casablanca fa molts anys que explica Soumaya Naamane Guessous, la gran sociòloga marroquina que va posar el sexe al mapa i a les llibreries. Tarik El Idrissi, oriünd d'Alhucemas, ha sabut captar molt bé l'esperit de tot un país.

[...]

A Mimunt li va agradar molt la pel·lícula. Li va agradar Khadija. Si hi hagués més hereves de Mamma Allal com ella, conscients de recuperar la seva herència amaziga, portar ben alt el mentó amb la creu tatuada, aquest senyal que portaven les àvies des del Rif fins a les falces de l'Antiàtles (curiosament, Mimunt guarda una foto de la seva àvia, clavada a la del cartell de la pel·lícula), si hi hagués alguna noia més que fos capaç de somriure al taxista en l'últim fotograma i fer l'entremaliadura que –no ho sabíem, però ho hauríem pogut imaginar– covava des del primer taxi que va agafar en arribar a Nador, si hi hagués més Khadijas disposades a fer la seva petita rebel·lió cabellera al vent, llavors el Marroc no estaria perdut, no.

“El viaje de Khadija”: premis i seleccions principals

La Mostra de CineBaix 2018. Premi del públic dins el cicle de cinema africà

Festival de Cinema de Tànger 2017. Premi al millor muntatge. Marroc

Premi del Jurat al Festival Internacional de Cinema de Nador. Marroc

Palma de plata al Festival Internacional de Cinema de Gabes. Tunísia

Premi a la millor direcció al Festival Internacional de Cinema de Saïdia. Marroc

Tarik El Idrissi

Filmografia com a director

2017 *Le Voyage de Khadija*

2011 *La vida da vueltas* (curtmetratge)

2009 *Arrhash*

Biografia



Tarik El Idrissi (1978. Alhucemas, Marroc). Periodista, mediador, actor, músic i documentalista.



Organització:



En conveni amb:



Amb el suport de:

